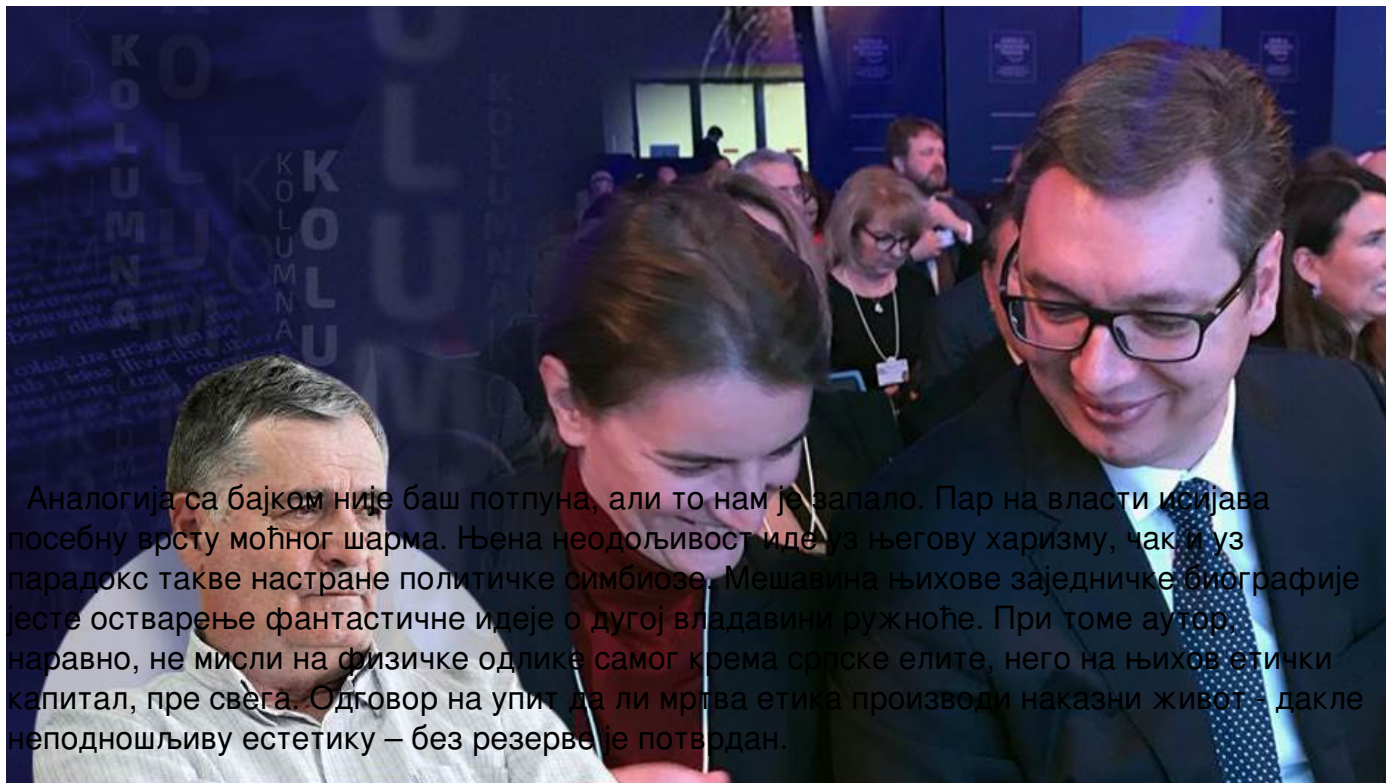

Србија има владарски пар из бајке. Лепотица и звер су већ неко време на врху трошне пирамиде и одозго мотре на доба у које су уложили све што производи та разорна комбинација. Још су међу нама као параметри страха, дуо који се уклапа у своју језиву чаролију, производећи једино оно што уме. А то је очај.

Аналогија са бајком није баш потпуна, али то нам је запало. Пар на власти исијава посебну врсту моћног шарма. Њена недољивост иде уз његову харизму, чак и уз парадокс такве настране политичке симбиозе. Мешавина њихове заједничке биографије јесте остварење фантастичне идеје о дугој владавини ружноће. При томе аутор, наравно, не мисли на физичке одлике самог крема српске елите, него на њихов етички капитал, пре свега. Одговор на упит да ли мртва етика производи наказни живот - дакле неподношљиву естетику – без резерве је потврдан.

Како је уопште Владалац дошао до свог најбољег избора у политичкој каријери? Нека свако у претходној реченици пронађе довољну дозу ироније за себе. Али, иронија одступа пред стварношћу. Доведена у владу као „другачија“, Брнабић је на почетку само била манекен другости, и лутка у излогу за показивање: ево, нека неко зине на Србију због хомофобије, Ана има жену па шта јој фали! Изврсна досетка Владаоца за европски крем и моћни хомосексуални лоби у њему.

То јесте био тест оданости вођи у запањеној коалицији која се брзо ућутала, упркос позивању на вредности домаћинске Србије. Највећу галаму је подигао Палма, а онда су му препоручили да чита Бору Станковића, где у литерарној историји српске патријархалне чистоће, има много гаднијих ствари од мужелаштва, размене женских нежности и истополних заједница. Палму је мрзело да чита, па су му препричали.

Но ипак, улога Ане Брнабић није окончана на особеностима личног еротског критеријума. На врху извршне власти, изненада је постала предмет зависти женствених, омаланих и скупо одевених министарки, које су себе давно виделе на њеном месту. Ко је уопште она, како ће да води владу, какав је то избор, куда идемо?

Ко је она, то се не зна ни данас, и она није водила владу, нити било шта. Њене слабе тачке није било могуће сакрити, јер су све биле слабе. Владалац је ипак гајио посебну наклоност према њој, допуштајући јој да ради само оно што зна, а то је било ништа.

Али, у једном часу, велики мајстор ништавила јој је пронашао, можда праву улогу. Постала је каскадер, особа без својстава која најважнију звезду замењује у најодвратнијим сценама. Све чешће је говорила само оно што је он желео да избегне. У томе се свим силама трудила да личи на њега.

У ствари, тешко је личити на њега, такав је само један. Ана је постепено али све сигурније, налазила тврди, опори модел иначе сиромашне говорне експликације, уз недоучени цинизам, са све више наглости, нелогичне љутње и безобзирности. Почела је и да прети свима који је нису разумели, па се показало да није било могуће а ни потребно разумети Ану Брнабић.

Свој зенит достигла је у ванредном стању, покушавајући да негира општу тезу о својој безличности и безначајности. Постала је тв модел епидемије, жена кошчатог лица која прети грађанима, грди све редом и позива на дисциплину. Иначе нас чекају сва гробља, ту епску патетичну завршницу слободно је позајмила од свог заштитника. У исто време жустро је бранила пред светом тип и облик демократије у Србији, потврђујући тиранију својим негацијама, уз неукусне апотеозе „шефу“. Самим својим макетним постојањем, оправдала је све радове клике на успешном разбуктавању болести по Србији.

Еуфорично је ђускала и грлила све редом на оном победничком балу сабласти.

У том бесмислу није било система, упркос еволутивним променама Ана је неговала своје незаборавне гафове као једино што има. Њена паралела о томе да се може умрети од вируса, али и ако болесног удари аутобус, па се на крају не зна шта га је убило, бесмртна је. То је реторички врхунац једног апсурдног политичког успона, који толико приличи

општем паду у сам центар таме.

Јуче је отишла на место очаја у Нови Пазар, где се изгледа непрекидно броје мртви, а више не броје ценазе. И тамо је била извиждана. Власт и умирање у Србији иду заједно, и ништа их не може одвојити. Владооца данима нигде нема, и Ана Брнабић би, на самом врху своје еволуције, могла уместо њега да запрети народу копањем нових гробова, ако не буде реда међу јадницима.

Али, већ је доцкан. Ашови раде у три смене и смрт је увелико међу нама.

(Н1)

** НСПМ: Грубом грешком и омашком овај текст Љубодрага Стојадиновића са портала Н1 приписан је Дражи Петровићу. Извињавамо се обојици аутора*